

Радой Ралин
Юбилейно

Владимир Владимирович!
Разрешете представиться.
Един млад,
непознат Вам
стършел
Пред портрета
издига
наздравница
за поета
шестдесета
навършил.
60!
Туй е възраст почтена,
щом я стигнем
и мислим
за гроба.
Ала Вие сте
нетленна,
с вечност запазена
особа.
Моля,
приемете ме¹
за пет минути.
Вярвам,
моята молба
ще уважите.
Не сте Вие
от ония
първенци надути,
Вие
на контакта с хората
държите.
Тук мнозина
пост щом пипнат,
се ояждат,
скъсват връзката
с предишните другари,
с пропуски,
с дувари се обграждат,
та човек
не смее

около им да припари.
 Пък да ги съгледаш!
 Теб ти става жалко!
 Как
 позорното благоразумие
 ги превръща
 всеки ден
 по малко
 в кабинетни мумии...
 Дай им само
 да ти снемат
 рой решения.
 Не умът им действува,
 а калемът.
 Все се пазят
 да не влязат
 в прегрешения,
 че къде
 щат-иди,
 щом ги снемат?...
 Всичко туй
 сега
 добре го зная
 и го виждам
 и във частност,
 и във целост.
 Но си спрягам
 всички форми
 на глагола „трая“...
 Де у мене
 зрелост,
 че и смелост?...
 Нали вие учите:
 не с кръсъци и схеми!
 Не да боцкаме
 с топлийки
 боязливо,
 а да жилиме
 и малки
 и големи,

па на който ще
да става криво!
Не се трогват лесно
всички стари мостри,
затова е нужно
всекидневно,
всекичасно
жилото ни
да се остри
върху шмиргела
на класовото чувство
гневно!
Да, но
с разни мерки
все ни вземат
мерки!
Хуморът въобще
у нас
съвсем не е на почит!
Казсионните критици
– самозвани акушерки –
дай им само
всред захлас да сочат
разните лиричета беззъби,
с оптимизъм
украшили пелената.
А те никнат
ежедневно
като гъби!
Разпознават се
едва по имената...
Стана
разговорът наш
литературен.
Не поглеждайте
с гримаса неприятна.
Няма да ви занимавам
с някой книжен бурен.
Без това
сега са те
в почивка лятна.
Напоследък

– честно слово –
 нищо ново!
 Май в апатия
 писателите
 са се свили.
 Вдъхновението чакат
 наготово,
 но... с какъв размах
 строят си вили!
 Не се сещат
 бар веднъж
 да протестират,
 че речта ни инквизират
 по доклади
 и по речи,
 че с „отпочвам“,
 „по места“,
 с „договорирам“
 почва селянинът
 вече
 да пелтечи.
 Сигурно
 там Ботев
 и Вапцара
 все по този повод
 мръщят вежди
 ниско.
 С тях нали
 ви свързва
 дружба стара?
 Те, макар на Бе и Ве,
 а Бие на еМ,
 съвсем
 сте близко!
 Те нали
 Ви разказват
 как Ви тачи,
 как обича Ви
 народът ни,
 другарю Маяковски!
 (Но за жалост
 има преводачи,

спрямо Вас
отнасят се търговски!)
Позволете ми
и малко
критика жестока:
Тази тежка
грешка
как си позволихте?
Пропътувахте
вселената широка,
а в България
веднъж не се отбихте!
Вие
с примери велики
ни снабдихте,
тъй успешно
вие ни агитирахте,
а накрая
се самоубихте,
без,
разбира се,
да кокетирате...
Но...
май вече
доста съм досаден.
Станах
като Гошкин многословен.
(Навик
от докладите създаден!)
Свършвам вече!
Много съм виновен.
Свършвам
и в портрета
взор отправям,
вашто изражение
е гневно,
но и в строгостта му
пак долавям –
казвате ни Вие
задушевно:
– Ненавиждам
всякакво мъртвило,

обожавам аз
живота жив!
Вие сами
изострете свойто жило!
Инак...
никой
няма
да ви бъде крив!

1953

КРАЙ

© 1953 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5851>]